

[Aksei Møller.]

specialitet opfyldte denne betingelse, kunne den opnå en forlængelse efter udløbet af de 20 år, men forlængelsen kunne ikke finde sted under særnavn.

De ændringer, der er opnået på dette område under udvalgsbehandlingen, er efter min mening ret vidtgående. Vi har i virkeligheden opnået dette, at en specialitet nu kan opnå en betydelig længere levetid, alt efter om den er i stand til at opfylde lovens betingelser. Forskellen mellem det lovforslag, som jeg fremsatte, og det lovforslag, vi nu har til behandling, viser jo, at den højtærede minister ønskede en meget hårdhændet behandling af specialiteterne. Jeg vil ikke rejse nogen ny diskussion om grundlaget for min modstand mod den højtærede ministers forslag. De ændringsforslag, som vi nu anbefaler at stemme for, betegner, som jeg allerede har sagt, en mildnelse af lovforslagets oprindelige bestemmelser. Det er ikke sådan, at disse ændringsforslag fjerner min ængstelse for fremtiden; jeg tror stadigvæk, at det høje ting her er i færd med at give en lov, hvis konsekvenser vi vanskeligt kan overse. Men vi stod altså overfor valget mellem den oprindelige formulering og den, der nu er foreslået, og jeg tror, det er rigtigt, at vi ved i udvalget og nu ved anden behandling at anbefale disse ændringsforslag — hvorved vi vel fjerner en del af usikkerhedsmomenterne og begrænser mulighederne for fejl — går ind i et forlig om det, som ændringsforslagene rummer.

Der har jo knyttet sig særlige problemer til spørgsmålet om navngivningen, som i virkeligheden var det, der var afgørende for, om en specialitet kunne forblive i registret eller ej. I det øjeblik et særnavn bortfaldt, fandtes der ingen muligheder for, at præparatet kunne fortsætte under fællesnavn. Det, som nu foreslås på navngivningens område, er i det væsentlige, at hvis en specialitet fra starten bringes i handelen under fællesnavn, opstår der fremover intet problem for dens forbliven; men hvis der efter en særlig ansøgning tildeles den et særnavn, vil der være at tage stilling til, hvorvidt dette særnavn kan bevares. Første gang, man skal tage stilling til det, skal være ved den undersøgelse, som finder sted inden udløbet af de første fem år fra

godkendelsen. Anden gang, der skal tages stilling til det, bliver, når den samlede 20 års periode er udløbet. Det er, som man vil se, en væsentlig forbedring i forhold til det fremsatte lovforslag. Hvis specialitetens særnavn inddrages, vil den efter ændringsforslaget kunne fortsætte under fællesnavn med tilføjelse af fremstillers navn eller mærke. Efter ændringsforslaget er det ikke givet, at registreringer efter de 20 års forløb ikke kan opretholdes under særnavn. Det vil ikke kunne ske — særnavnet vil altså bortfalde —

„såfremt“, som det hedder i ændringsforslaget, „de virksomme eller tilsvarende stoffer“ — som præparatet inderholder — „kan købes i en til fremstilling af lægemidler passende mængde, kvalitet og pris, og tilsvarende præparat fremstilles på apoteker.“

Men er dette ikke tilfældet, vil forlængelsen kunne finde sted under særnavn, og der kan, således som ændringsforslaget er affattet, også gives adgang til ved dispensation at bevare særnavnet, nemlig først og fremmest hvis specialiteten indeholder den af den ærede ordfører meget indgående nævnte virksomme bestanddel og har en sådan beskaffenhed, som særlig er nævnt i loven. Denne beskaffenhed består navnlig i, at specialiteten stammer fra en „særlig ønskelig grundfabrikation“. Der er en lang række andre betingelser, som i og for sig er lige så værdifulde og afgørende for specialitetens fremtidige skæbne under særnavnet, men det vigtigste er, såvidt jeg forstår, lagt i selve ordet „grundfabrikation“, og derfor har det været meget magtpåliggende — og været en stor hjælp for udvalgets arbejde — at ordet grundfabrikation har kunnet bestemmes — naturligvis ikke udtømmende, men så langt og så vidt, som ordet nu engang rækker i denne henseende. Bestemmelsen af begrebet er optaget i betænkningen, og der vil dels det høje ting og dels den administration, som fremover skal forvalte denne lovgivning, kunne se, hvad det egentlig er, vi har haft i tankerne, da vi i udvalget beskæftigede os med dette problem.

Det vanskeligste område har jo været de gamle specialiteter, altså dem, som er bragt i handelen før lovens ikrafttræden. Med dem er der sket det, at de er placeret — kan man vel sige — som de fremtidige,